

V. UDVALGETS INDSTILLING

Efter at den tværministerielle arbejdsgruppe medio oktober 1987 grundigt har vurderet om-lægningsmodellen, der blandt andet indfører ambien, må det nok konstateres, at arbejdsgruppen ikke anser det for videre sandsynligt, at ambien kan godkendes af Kommissionen og i givet fald EF-Domstolen. Problemerne beskrives i den fortrolige følgenotits af 16. oktober 1987, jf. ovenfor, der fremsendtes til regeringens koordinationsudvalg. Det fremgår således, at ambien kunne komme i konflikt med flere artikler i Romtraktaten.

Justitsministeriets separate vurdering (notat af 3. november 1987, jf. afsnit II, 2), der synes at være afgivet uden for arbejdsgruppens rapport, støtter tvivlen om, hvorvidt godkendelse kunne forventes.

På den anden side afviser arbejdsgruppen og Justitsministeriet heller ikke, at ambien kan tænkes at være EF-medholdelig, men chancerne herfor synes alt i alt at blive vurderet som ret små.

Et *flertal* (Socialdemokratiets, Socialistisk Folkepartis, Centrum-Demokraternes og Det Radikale Venstres medlemmer af udvalget) anser skatteministerens (Fogh Rasmussen) besvarelse af Skatte og Afgiftsudvalgets spørgsmål nr. 14 til forslag til lov om arbejdsmarkedsbidrag for ikke at være rigtigt, fordi det ikke afspejler de mange betænkeligheder vedrørende ambiens gennemførelse i forhold til EF-retten, og fordi gennemgangen af sagen i Udvalget for Forretningsordenen har vist, at regeringen nærede frygt for problemer i forhold til EF.

Flertallet ønsker klart at udtrykke misbilligelse i anledning af den urigtige besvarelse.

Under et samråd i udvalget har finansministeren (Henning Dyremose) og justitsministeren (Engell) givet udtryk for, at Folketingets Skatte- og Afgiftsudvalg åbenbart har anset besvarelsen på spørgsmål 14 for at være tilfredsstillende, idet der ikke blev stillet opfølgende spørgsmål. Der henvises for justitsministerens vedkommende til udvalgets alm. del, bilag 15 (bilag 6 til beretningen).

Flertallet må præcisere, at ethvert svar fra en minister i sig selv skal opfylde kravene i ministeransvarlighedsloven, og at det ikke kan forudsættes, at man blot senere kan supplere eller

korrigere svar, såfremt udvalget måtte ønske dette f.eks. i form af opfølgende spørgsmål.

Da Kommissionens åbningsskrivelse af 22. maj 1989 og Kommissionens begrundede udtalelse af 27. september 1990 forelå, må det have stået klart for regeringen, at svaret på spørgsmål nr. 14 fra Skatte- og Afgiftsudvalget i endnu større omfang måtte anses for ukorrekt og mangelfuldt henset til Kommissionens holdning. Flertallet må, især under hensyn til sagens helt specielle karakter, herunder dens muligt meget vidtrækkende konsekvenser, anse, at det havde været korrekt, om ministeren, i al fald da den begrundede udtalelse forelå, havde orienteret Folketingets Skatte- og Afgiftsudvalg og Markedsudvalget herom med henblik på en drøftelse om, hvordan der skulle reageres på den foreliggende nye situation.

Et *mindretal* (Det Konservative Folkeparti og Venstres medlemmer af udvalget) kan tilslutte sig det af Kristeligt Folkeparti udarbejdede beretningsbidrag.

Et *andet mindretal* (Fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) ønsker at udtale sin alvorligste kritik af regeringen. Dette mindretal finder, at den mest korrekte udgang på sagen ville have været, at der blev rejst tiltale ved Rigsretten mod tidligere økonomiminister og skatteminister Anders Fogh Rasmussen. Det ville tillige være mest korrekt at overveje, om der burde rejses tiltale også mod andre ministre.

Mindretallet gør i denne forbindelse navnlig opmærksom på følgende:

1. Ministeransvarlighedsloven fører ikke kun til, at der påhviler den enkelte minister et juridisk ansvar for ministerens embedsførelse, men den forudsætter også, at der i mange sager påhviler kredsen af ministre et kollegialt ansvar.

Særligt for statsministeren gælder naturligt en særlig pligt til tilsyn og kontrol med ministrene. Dette følger af det kollegiale samvirke, der finder sted imellem de enkelte ministre, og af statsministerens stilling som regeringens chef.

2. Det står efter ministeransvarlighedsloven fast, at en minister kan straffes, hvis ministeren forsætligt eller af grov uagtsomhed »tilsidesætter de pligter, der påhviler ham . . . efter hans stillings beskaffenhed« (§ 5, stk. 1). Det står dernæst tillige fast, at en minister straffes, hvis